

J. E. Bogomil:

## Umetnik.

**H**o! Tale — umetnik, ki na štoru sedi — ?«

Kar vidim vas, kako se poredno posmehujete mojemu umetniku, Miklovemu Tončku. Seveda umetnik — pravite — pa bos, pa golorok! To vam ne gre v glavo?

Le počakajte, da vam od kraja povem. Miklov Tonček kaže, da bo enkrat velik umetnik. Tistole piščalko, na katero zdaj lepo piska, je naredil sam. Ali, da govorim z rajnkim Putkom iz Poljšice: tisto piščalko je naredil popolnoma iz svoje glave.

»Hohoho!«

Že zopet tisti poredni smeh! Pa — zakaj?

»Piščalko je naredil iz svoje glave! Saj ima vendar še celo glavo.«

Kaj morem jaz za to, če je rajnki Putek tako rekel! — No, pa naj bo po vašem! Bom pa drugače povedal. Nikjer se Tonček ni učil, pa si je vseeno naredil tako izvrstno piščalko — čisto sam. Zato pa pravim, da bo Tonček enkrat še velik umetnik.

»Ali pa ne bo!« pravite vi.

Le počakajte, vam bom precej še nekaj povedal. Dolí pod Ljubljano nekje, na Vačah se pravi, je nesel neki oče v košu svojega sina v Ljubljano študirat. Ljudje so ga vpraševali: »Oče, kaj pa nesete v košu?«

»Škofa!« je odgovarjal ponosni oče. Ljudje so se mu pa pomilovalno posmehovali.

Mali Jernejček se je pa v Ljubljani tako pridno učil, da je postal duhovnik in pozneje res celo škof v Trstu. Kaj pa na to vi pravite? No!

Če se tisti oče ni zmotil nad svojim sinom, ali se moram jaz nad Miklovim Tončkom?

»Bomo videli no!« pravite vi. »Tako brž pa ne verjamemo — ne!«

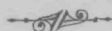
Tudi prav! Povem vam pa, da bo šel Miklov Tonček jeseni v mestne šole. Bog mu je dal zelo dobro glavo; zato tudi dobro vem, da se bo pridno učil. Zlasti ga veseli petje in glasba. Vem, da ga bo ta reč tudi v mestu veselila. Takole čez kakih petnajst, dvajset let bomo pa brali v časopisih o Tončkovi slavi, in naša domovina bo ponosna na svojega sina.

»Mhm! Bomo videli no!« pravite vi.

Čez dvajset let bom pa povedal, ali sem se zmotil ali ne, če bom še živ. Pa mislim, da se ne bom zmotil. Ali kaj stavite?

»Stavimo! En pehar lešnikov!«

Že prav. Velja! Ne pozabite!



Cvetoš:

## Solnčku.

Oj, posveti,  
zlafo solnce,  
zopet enkrat  
sem čez holmce!

Težko vse te  
pričakuje,  
saj brez tebe  
vse žaluje.

Ose je pušto,  
dolgočasno,  
ti pa sveflo  
si in jasno.

Oj pokaži  
gorko lice,  
razvesêli  
reve - pfice!

In ogrej jih,  
da zapele  
pesmi bodo  
nam vesele.

Ž njimi mi se  
oglasimo,  
tebe, solnček,  
proslavimo.

